

6:56 PM **Ora Coastei de Est**
11:56 PM **Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Aeroporturile sunt veritabile camere de tortură pentru cine suferă de claustrofobie.

Nu e vorba doar despre apropiata amenințare a călătoriei viitoare — să stai îndesat ca sardelele pe scaune, și apoi să te catapultezi în aer, într-un tub metalic îngust — ci și despre terminalele în sine, de presiunea oamenilor, când totul se închețosează și se învârtește, cu un zumzet dansant, amețitor, numai mișcare și zgomot, numai frenezie și larmă, și totul e închis între ferestre din sticlă, ca într-un soi de monstruos vivariu pentru furnici.

Acesta e doar unul dintre numeroasele lucruri la care se străduiește Hadley să nu se gândească, în timp ce stă, nepuțincoasă, în fața ghișeului pentru bilete. Lumina de afară începe să scadă, iar avionul ei e acum undeva deasupra Atlanticului, și ea simte ceva în interiorul ei descătușându-se,

ca degajarea lentă a aerului dintr-un balon. Parțial, e din cauza iminentului ei zbor, parțial, dintr-a aeroportului, dar în cea mai mare măsură — *în cea mai mare măsură* — e de la conștientizarea faptului că urmează acum să întârzie la nunta la care nici măcar n-ar fi vrut să se ducă, de la bun început, și ceva legat de această nefericită mică întorsătură a sorții o face să-i vină să plângă.

Oamenii de ordine de la porți se adunaseră în partea cealaltă a acestora, spre ghișeu, și acum se încruntau la ea cu expresii nerăbdătoare, aproape iritate. Ecranul din spatele lor deja se modificase ca să anunțe următoarea cursă de pe JFK spre Heathrow, care avea să plece peste ceva mai mult de trei ore, și devenea repede vizibil faptul că Hadley era singura piedică rămasă între ei și sfârșitul turei lor.

— Îmi pare rău, domnișoară, îi zice una dintre angajate, cu un evident oftat reprimat în voce. Nu putem să vă ajutăm cu nimic altceva, decât să încercăm să vă aranjăm pentru următorul zbor.

Hadley încuviințează, mohorâtă. Își petrecuse ultimele câteva săptămâni dorindu-și să se întâmple exact acest lucru, cu toate că, să recunoaștem, scenariile din imaginația ei fuseseră puțin mai dramatice: o grevă de mare amploare a angajaților de pe liniile aeriene; o epocală furtună cu grindină; un caz de gripă cu imobilizare la pat, sau chiar de pojar, care s-o împiedice să ia avionul. Toate acestea, motive perfect întemeiate pentru ratarea defilării tatălui ei pe intervalul dintre stranele bisericii, ca să ia în căsătorie o femeie pe care ea n-o întâlnise niciodată.

Dar să pierzi avionul pentru o întârziere de doar patru minute pare puțin cam prea convenabil, poate un picuș suspect, și Hadley nu e absolut deloc convinsă că părinții ei — oricare dintre ei — ar înțelege că n-a fost ea de vină. De fapt, bănuiește că întâmplarea asta s-ar putea nimeri pe extrem de scurtă listă a lucrurilor față de care amândoi chiar ar fi de aceeași părere.

Fusese ideea ei să sară peste cina de repetiție și să sosească la Londra chiar în dimineața zilei cu nunta. Hadley nu-și mai văzuse tatăl de mai mult de un an, și nu era sigură că ar fi în stare să stea în aceeași încăpere cu toate persoanele importante din viața lui — cu prietenii și cu colegii lui, cu mica lume pe care și-o construise el la un ocean distanță — în timp ce-ar toasta cu toții pentru sănătatea și fericirea lui, pentru începutul unei vieți noi. Dacă ar fi fost după ea, nici măcar nu s-ar fi dus la nuntă, însă până la urmă *acest* capitol se dovedise unul care nu lăsa loc pentru negocieri.

„El rămâne, totuși, tatăl tău”, insista să-i tot amintească mama, de parcă ar fi fost un lucru pe care Hadley l-ar fi putut uita. „Dacă n-o să te duci, mai târziu o să-ți pară rău. Știu că ți-e greu să-ți imaginezi așa ceva când ai șaptesprezece ani, dar ai încredere în ce-ți spun. Într-o zi, o să-ți pară rău.”

Numai că Hadley nu e chiar atât de convinsă.

Acum, casiera atacă tastatura computerului cu un soi de îndârjire feroce, trântindu-și degetele peste taste și pocnindu-și guma de mestecat din gură.

— Aveți noroc, îi zice, ridicându-și mâinile cu o mică înfloritură. Pot să vă programez la zece douăzeci și patru. Locul 18A. Lângă fereastră.

Lui Hadley aproape că-i e teamă să pună întrebarea, dar o pune oricum:

— La ce oră ajunge?

— Nouă cincizeci și patru, îi răspunde funcționara. Măine dimineată.

Hadley vede cu ochii minții delicata caligrafie, cu litere groase, ivorii, de pe invitația pentru nuntă, care zăcea deja de câteva luni pe măsuța ei pentru toaletă. Ceremonia avea să înceapă mâine la amiază, ceea ce însemna că, dacă totul ar decurge conform programului — zborul, apoi vama, taxiurile și circulația, toate sincronizate ca într-o coregrafie perfectă — încă ar avea o șansă de a ajunge la timp. Dar abia la limită.

— Îmbarcarea va fi la poarta aceasta, începând cu ora nouă patruzeci și cinci, o informează casiera, întinzându-i documentele, toate cuprinse îngrijit într-o mică învelitoare. Călătorie plăcută!

Hadley se îndreaptă încet spre ferestre și examinează șirurile de scaune de un maro-gălbui ponosit, în majoritate ocupate, iar cele rămase, lăsându-și la iveală umplutura galbenă ieșită pe la cusături, ca la mult-iubiții ursuleți din pluș. Își proptește rucsacul deasupra valizei cu roțile și se scotocește după telefonul mobil, apoi caută prin agendă numărul tatălui ei. E trecut, simplu, ca „Profesorul”, etichetă cu care-l gratulase acum aproximativ un an și jumătate, la scurt timp după ce se anunțase că el nu se va mai întoarce în Connecticut, iar cuvântul *tată* devenise un neplăcut memento ori de câte ori își deschidea telefonul.

Pulsul i se accelerează când aude că începe să sune; cu toate că el încă o caută destul de des la telefon, situațiile în

care ea îi formase numărul s-ar putea număra, probabil, pe degetele de la o mână. Acolo e aproape miezul nopții, iar când el răspunde, în sfârșit, vocea îi sună îngroșată și târăgănată, fie din cauza somnului, fie a alcoolului, fie a ambelor.

— Hadley?

— Am pierdut avionul, îl anunță ea, adoptând acel ton repezit care-i vine atât de firesc atunci când vorbește cu tatăl ei, în ultima vreme, ca un efect secundar al dezaprobării ei generale față de el.

— Ce?

Ea oftează și repetă:

— Am pierdut avionul.

În fundal, Hadley o aude pe Charlotte murmurând, și ceva se învăpăiază înăuntrul ei, o bruscă explozie de furie. În ciuda siropoaselor e-mailuri pe care i le tot trimisese femeia asta încă de când o ceruse tatăl ei în căsătorie — pline de planuri pentru nuntă și fotografii din excursia lor la Paris și pledoarii în favoarea implicării lui Hadley, toate cu semnătura însoțită de un ultra-zelos „xxoo” (de parcă un singur x și un singur o* n-ar fi fost de ajuns) —, trecuse exact un an și jumătate de când Hadley ajunsese la concluzia că o detestă, și ar fi nevoie de mult mai mult decât o invitație de a fi domnișoară de onoare ca s-o facă să se răzgândească în această privință.

— Păi, o întreabă tatăl ei, ai găsit altul?

— Da, dar nu ajunge decât la zece.

— Măine?

---

* În limbajul folosit în comunicațiile pe internet, „x” simbolizează sărutări, iar „o”, îmbrățișări.

— Nu, diseară, răspunde ea. O să vin cu cometa.

Tata nu-i ia persiflarea în seamă.

— E prea târziu. Prea aproape de începerea ceremoniei. Nu mai am timp să te iau, zice el, după care se aud sunete înfundate, fiindcă el acoperă microfonul ca să se consulte în șoaptă cu Charlotte. Am putea, probabil, s-o trimitem pe tanti Marilyn după tine, îi zice apoi.

— Cine e tanti Marilyn?

— Mătușa Charlottei.

— Am șaptesprezece ani, îi amintește Hadley. Sunt destul de convinsă că aș putea să mă descurc și să ajung cu taxiul la biserică.

— Nu știi, meditează tata. E prima oară când vii în Londra...

Își lasă fraza neterminată, apoi își drege glasul.

— Crezi că mama ta n-o să aibă nimic împotriva?

— Mama nu-i aici, îi răspunde Hadley. Cred că ea a prins prima nuntă.

Tăcere, de cealaltă parte.

— Nu-i nimic, tată. Ne vedem mâine la biserică. Sper să nu ajung prea târziu.

— OK, răspunde el încet. Abia aștept să te văd.

— Mda, zice ea, neputându-se îndura să-i răspundă la fel. Pe mâine.

Abia după ce închide își dă seama Hadley că nu l-a întrebat măcar cum a decurs cina de repetiție. Și nu e absolut deloc convinsă că ar vrea să afle.

Pentru un timp îndelungat, ea doar rămâne pe loc, nemișcată, ținând încă telefonul strâns în mână, încercând

să nu se gândească la ce-o așteaptă de cealaltă parte a oceanului. Mirosul de unt de la un stand cu covrigi din apropiere îi provoacă o ușoară greață, și nu și-ar dori altceva mai mult decât să stea jos, însă poarta e sufocată de pasageri revărsați din alte suprafețe ale terminalului. E weekendul cu 4 iulie, și hărțile meteo de pe ecranele televizoarelor înfățișează desenul involburat al furtunilor acoperind o mare parte din Midwest. Oamenii își jalonează teritoriile, emițând pretenții asupra unor părți din sala de așteptare de parcă ar intenționa să locuiască permanent acolo. Se văd valize cocoțate pe scaunele libere, familii întinzându-și tabăra pe colțuri întregi, pungii unsoase de la McDonald's împrăștiate pe podea. În timp ce-și face loc trecând peste un bărbat dormind pe rucsacul lui, Hadley e acut conștientă de cât de aproape e tavanul și de strânși pereții, de prezența năvălitoare a gloatei peste tot împrejurul ei, și e nevoită să-și amintească sieși să respire.

Când depistează un scaun liber, se zorește în direcția aceea, manevrându-și valiza pe roțile prin oceanul de încălțări și încercând să nu se mai gândească la cât de șifonată îi va fi caraghioasa ei rochie purpurie când va ajunge, mâine dimineață. Ideea fusese să aibă la dispoziție câteva ore în care să se pregătească la hotel înainte de ceremonie, însă acum va fi nevoită să gonească nebunește până la biserică. Dintre toate numeroasele griji din momentul de față, aceasta nu ocupa un loc prea apropiat de fruntea listei lui Hadley, dar oricum, i se părea un pic distractiv să-și imagineze chiar cât de oripilate vor fi prietenele Charlottei; fără îndoială că lipsa timpului necesar unei vizite la salon pentru ajustarea

coafurii se încadrează la categoria catastrofe majore în standardele lor.

Hadley e destul de convinsă că termenul de *regret* este mult prea palid ca să-i descrie sentimentele față de acordul de a fi domnișoară de onoare, însă fusese măcinată până la epuizare de neconținutele e-mailuri ale Charlottei și nesfârșitele implorări ale tatii, ca să nu mai punem la socoteală și surprinzătoarele manifestări de sprijin ale mamei în favoarea ideii.

„Știi că ea nu e, în clipa de față, preferata ta din toată lumea”, îi zisese, „și categoric nu e nici a mea. Dar chiar vrei ca, într-o zi, să răsfoiești albumul de nuntă, poate împreună cu propriii tăi copii, și să regreti că n-ai participat și tu?”

Hadley chiar nu crede că ar deranja-o, de fapt, dar putea să înțeleagă unde anume bătea toată lumea, și pur și simplu i se părea că ar fi mai ușor dacă le-ar face pe plac, chiar dacă asta însemna să suporte fixativul pentru păr și incomodele tocuri și ședința foto de după nuntă. Când ceilalți invitați la nuntă — o adunătură de prieteni de treizeci și ceva de ani ai Charlottei — aflaseră că li se va alătura o adolescentă din America, Hadley fusese acceptată cu promptitudine printr-o rafală de semne de exclamare în lanțul de e-mailuri aflat în circulație în cadrul grupului. Și cu toate că ea n-o întâlnise niciodată pe Charlotte, și avusese grijă pe parcursul ultimului an și jumătate ca situația să rămână exact așa, cunoștea acum preferințele femeii în privința unei vaste game de subiecte având legătură cu nunta: probleme importante, ca dilema sandale cu bretele contra pantofi cu botul închis; dacă să includă și floarea-miresei în buchet; și, cel mai rău dintre

toate, lucrul care o marca mai tare, lenjeria preferată pentru petrecerea miresei, sau, așa cum o numeau ele, petrecerea cucoanelor. Era uluitor, zău așa, ce volum de corespondență electronică putea să genereze o nuntă. Hadley știa că unele dintre femei erau colegi cu Charlotte la galeria universitară de artă de la Oxford, dar i se părea de mirare că oricare dintre ele mai avea timp să meargă și la muncă. Programul prevedea să le întâlnească mâine-dimineață, devreme, la hotel, însă acum se părea că ele vor fi nevoite să-și încheie fermoarele rochiilor și să-și onduleze părul fără ea.

Dincolo de fereastră, cerul căpătase acum nuanța trandafirică a amurgului, și gămlăile de ac luminoase care trasează contururile avioanelor începeau să prindă viață. Hadley putea să-și deslușească imaginea feței în geam, numai păr blond și ochi mari, arătând cumva obosită și boțită, ca și cum ar fi lăsat deja călătoria în urmă. Se înghesuie pe un scaun între un bărbat mai vârstnic care-și flutură ziarul cu atâta putere, încât ea aproape se așteaptă să-l vadă desprinzându-se din mâna lui și zburând cât colo, și o femeie între două vârste cu o pisică brodată pe puloverul cu gât, tricotând ceva care putea să devină orice până la urmă.

Încă trei ore, își spune în sine ea, strângându-și rucsacul în brațe, și abia apoi își dă seama că n-are niciun rost să ții numărătoarea inversă spre ceva care te îngrozește; mult mai adecvat ar fi fost să spună: încă două zile. Încă două zile, și va fi din nou acasă. Încă două zile, și va putea pretinde că toate astea nici nu s-au întâmplat. Încă două zile, și va scăpa cu viață de weekendul care o îngrozea de un timp care i se părea cât ani întregi.

Își potrivește rucsacul în poală, dându-și seama cu o clipă prea târziu că n-a tras fermoarul până la capăt, și câteva lucruri i se rostogolesc pe jos. Hadley se întinde mai întâi spre luciul pentru buze, apoi spre revistele mondene, dar când dă să-și ridice cartea neagră și grea primită de la tatăl ei, băiatul aflat de cealaltă parte a culoarului ajunge primul la ea.

Aruncă o scurtă privire spre copertă înainte de a i-o restitui, și Hadley sesizează un licăr de recunoaștere în ochii lui. Are nevoie de o secundă până să înțeleagă că el sigur o consideră acum genul de persoană care citește Dickens prin aeroporturi, și e cât pe ce să-i spună că nu-i așa; realitatea e că are cartea de o grămadă de timp, și nici măcar n-a deschis-o vreodată. Dar, în loc de asta, zâmbeste ca mulțumire, apoi întoarce destul de ostentativ capul spre fereastră, doar pentru eventualitatea în care el ar avea de gând să inițieze o conversație.

Asta pentru că Hadley n-are chef de discuții în clipa de față, nici măcar cu un tip atât de simpatic ca el. La drept vorbind, n-ar fi avut chef să se afle aici, absolut deloc. Ziua care o așteaptă este precum ceva viu și însuflețit, ceva care se năpustește spre ea cu o viteză alarmantă, și pare să fie doar o problemă de timp până s-o doboare pe spate. Groaza pe care o resimte la gândul de a se sui în avion — ca să nu mai punem la socoteală aterizarea la Londra — este ceva fizic; o determină să se foiască pe scaun, să-și bălăbănească picioarele și să zvâcnească din degete.

Bărbatul de lângă ea își suflă zgomotos nasul, după care-și smucește ziarul înapoi în fața ochilor, și Hadley speră să nu-i fie vecin în timpul zborului. Șapte ore înseamnă timp îndelungat, o felie prea mare a zilei ca să poată fi lăsată la mâna norocului. Niciodată n-ar trebui să pornești la drum alături

de o persoană pe care n-o cunoști; și totuși, de câte ori nu zburase ea spre Chicago, sau spre Denver, sau spre Florida, lângă cineva complet necunoscut, cot la cot, umăr la umăr, aruncați împreună pe deasupra țării? Asta-i problema cu avioanele: poți să stai de vorbă cu cineva ore întregi, și totuși să nu-i afli numele niciodată; să-i împărtășești cele mai profunde secrete ale tale, și apoi să nu-l mai vezi niciodată.

În timp ce omul își lungește gâtul ca să citească un articol, brațul i se atinge de-al lui Hadley, și ea se ridică brusc, săltându-și rucsacul pe un umăr. În jurul ei, prin spațiul de îmbarcare mișună încă lumea, și ea privește cu jind spre ferestre, dorindu-și să fi fost afară chiar în clipele astea. Nu e sigură că mai poate rezista acolo încă trei ore, însă ideea de a-și târî valiza după ea prin toată mulțimea o descurajează. Și-o mai apropie un pic de scaunul ei gol, ca să pară ocupat, după care se întoarce spre doamna cu pisica pe puloverul cu gât.

— Sunteți amabilă să aveți grijă un minut și de bagajul meu, vă rog? o întreabă, iar femeia se oprește din tricotate, cu andrelele cât se poate de nemișcate, și-și ridică privirea încruntată spre ea.

— N-ar trebui să faci așa ceva, îi atrage atenția, pe un ton tăios.

— Doar pentru un minut, două, îi explică Hadley, însă femeia doar scutură puțin din cap, ca și cum n-ar putea suporta să fie implicată în cine știe ce scenariu s-ar pregăti să se deruleze.

— Pot să am eu grijă, se oferă băiatul de dincolo de interval, și Hadley îl privește — îl privește de-a binelea — pentru prima oară.

Părul lui închis la culoare e un pic cam prea lung, și are firimituri pe pieptul cămășii, dar are și ceva izbitor, de asemenea. Poate accentul, despre care ea e destul de convinsă că ar fi britanic, sau zvâcnetul buzelor al căror zâmbet încearcă să și-l stăpânească. Însă inima ei se înmoaie într-un mod neașteptat când îl vede privind-o, după care ochii lui se abat din nou spre femeia ale cărei buze sunt acum strânse într-o linie subțire, dezaprobatoare.

— E contrar *legii*, mormăie femeia în barbă, trăgând cu ochiul spre locul în care doi mătăhăloși agenți de pază așteaptă imediat în fața zonei restaurantelor.

Hadley își întoarce din nou privirea spre băiat, care-i oferă un zâmbet înțelegător.

— Nu contează, zice ea. O să-l iau cu mine. Mersi oricum.

Începe să-și adune lucrurile, strecurându-și cartea sub braț și săltându-și rucsacul pe umărul celălalt. Femeia abia catadicsește să-și tragă picioarele în timp ce Hadley manevrează cu valiza pe lângă ea. Când ajunge în capătul sălii de așteptare, mocheta decolorată lasă locul linoleumului de pe coridor, și valiza ei se clatină într-un echilibru precar pe marginea cauciucată care le desparte pe acestea două. Se leagănă de pe o rotiță pe cealaltă, iar când Hadley încearcă s-o îndrepte, cartea îi alunecă de sub braț. Iar când se apleacă s-o ridice iar, îi zboară și puloverul pe jos.

Nu pot să cred așa ceva, își zice Hadley în sinea ei, suflându-și o șuviță de păr căzută peste ochi. Dar, până reușește ea să-și strângă totul și întinde mâna ca să-și apuce iar valiza, cumva nu reușește să mai dea de ea. Răsucindu-se pe călcâie, rămâne buimăcită când îl vede pe băiatul acela

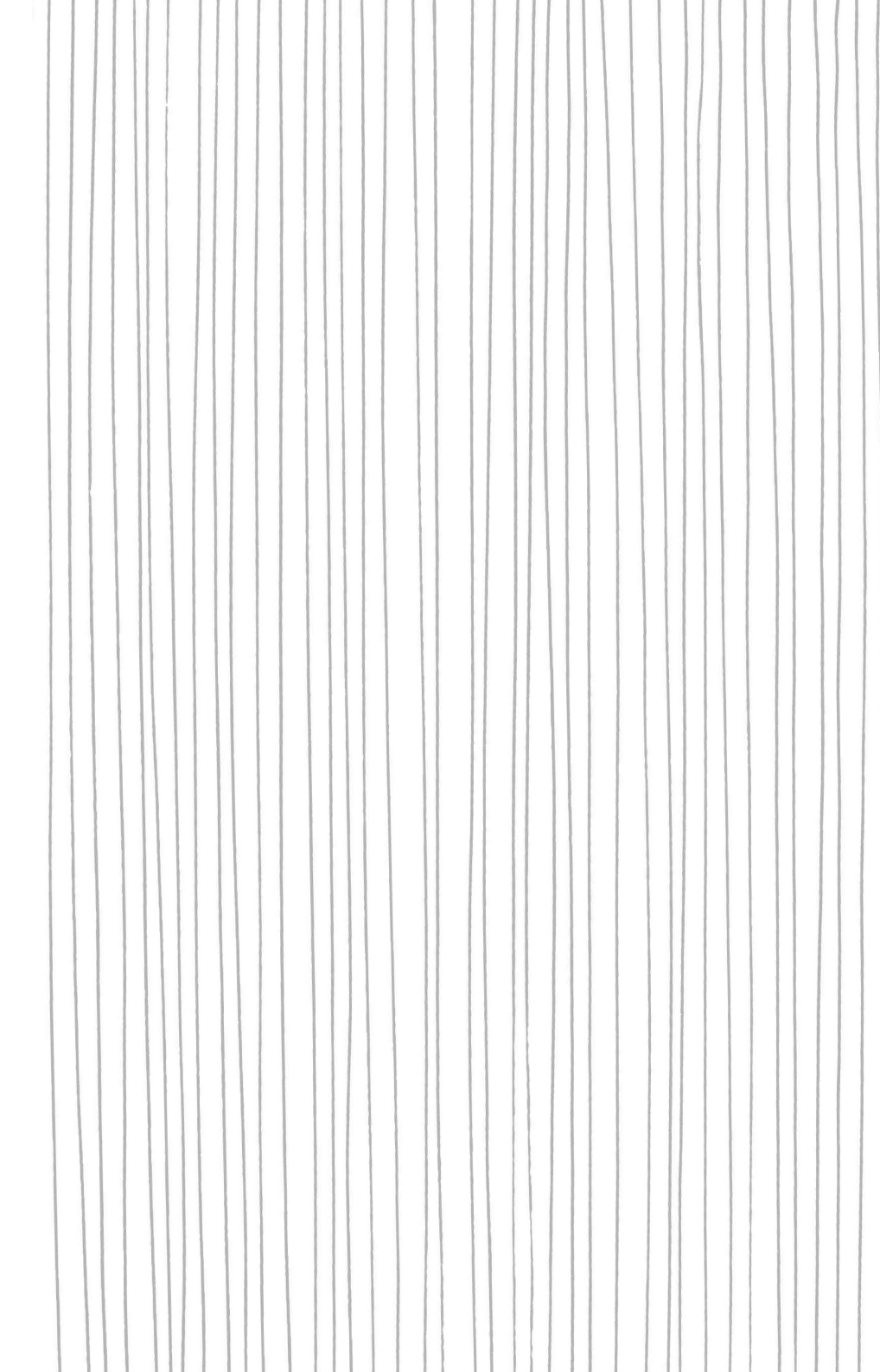
stând chiar lângă ea, cu propria geantă atârnată de umăr. Privirea îi coboară apoi spre mâna lui, aflată pe mânerul valizei ei.

— Ce tot faci? îl întreabă, clipind spre el.

— Mi-ai dat impresia că ai putea avea nevoie de ceva ajutor, îi răspunde el, și Hadley nu poate face altceva, decât să se holbeze. Și așa e perfect legal, adaugă el, zâmbind.

Ea înalță din sprâncene, iar el își îndreaptă un pic statura, arătând cumva mai puțin sigur pe sine. Ei îi trece prin minte că el poate-o fi avut în plan să-i fure geanta, dar dacă așa o fi, atunci nu se poate numi un jaf prea profitabil: în mare măsură, tot ce poate găsi înăuntru ar fi o pereche de pantofi și o rochie. Și ea ar fi mai mult decât fericită dacă le-ar pierde pe-astea.

Rămâne pe loc pentru un moment prelungit, întrebându-se cum ar trebui să procedeze ca să obțină un hamal. Însă mulțimile năvălesc pe lângă ei, și rucsacul îi apasă greu umărul, și ochii băiatului îi cercetează pe-ai ei cu o expresie care seamănă a singurătate, de parcă ultimul lucru pe care l-ar vrea el acum ar fi să rămână de izbeliște. Și e un sentiment pe care Hadley e capabilă, la rândul ei, să-l înțeleagă, așa că după ce trece momentul acesta înclină din cap în semn de încuviințare, iar el înclină valiza în față, pe rotilele ei, și pornesc împreună.

2

7:12 PM **Ora Coastei de Est**

12:12 AM **Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Se aude un anunț în difuzoare cu privire la un pasager lipsă de la cursa lui, și Hadley nu-și poate împiedica un gând să i se strecoare tiptil în minte: dar dacă ar trage ea chiulul de la propriul zbor? Numai că, de parcă ar putea să-i citească gândurile, băiatul din fața ei aruncă o privire în urmă, ca să fie sigur că ea mai e acolo, și ea își dă seama că e mulțumită să aibă companie, tocmai într-o astfel de zi, oricât de neașteptată ar fi ea.

Trec amândoi pe lângă un șir de ferestre cu ochiuri de geam care dau către pistă, unde stau înșirate avioanele ca ambarcațiunile la paradă, și Hadley simte că i se accelerează pulsul la gândul că va trebui să se îmbarce curând pe unul dintre ele. Dintre toate locurile strâmte de pe lume, nesfârșitele unghere și firide și colțișoare, nimic nu-i provoacă tremuratură ca vederea unui avion.

Abia anul trecut simțise pentru prima oară această neliniște amețitoare, această manifestare a panicii care-i făcea inima să bată cu putere și stomacul să-i freamăte. În baia unui apartament de hotel din Aspen, cu zăpada așternându-se repede în strat gros afară, și cu tatăl ei vorbind la telefon în camera cealaltă, avusese brusca senzație că pereții sunt prea aproape și se apropie întruna, înaintând spre ea cu acea netulburată siguranță a ghețarilor. A rămas acolo, încercând să-și normalizeze respirația, în timp ce inima îi bubuia în urechi într-un ritm atât de zgomotos, încât aproape că-i acoperea de tot vocea tatii, și-așa auzită înfundat de dincolo de perete.

„Mda”, zicea el, „și e vorba că s-ar mai aduna vreo cinci-sprezece centimetri în seara asta, așa că ar trebui să fie perfect mâine.”

Erau în Aspen de două zile întregi, făcând tot posibilul să dea impresia că vacanța asta de primăvară n-ar fi cu nimic diferită față de oricare alta. Se trezeau devreme în fiecare dimineață, ca să urce pe munte, înainte ca pantele să devină prea aglomerate, după care stăteau tăcuți în cabană cu câștile de ciocolată caldă în față, și jucau tot felul de jocuri de societate în fața șemineului. Dar adevărul era că-și petreceau foarte mult timp *nevorbind* despre lipsa mamei, devenită singurul lucru la care se mai putea gândi oricare dintre ei.

Plus că Hadley nu era deloc proastă. Nu se poate să-ți faci bagajele și să pleci la Oxford pentru un semestru, să-ți duci zilele predând cursuri despre poezie, după care, dintr-odată, să te hotărăști că vrei să divorțezi, fără un motiv temeinic. Și, cu toate că mama nu suflase o vorbă despre asta — de fapt,

devenise aproape mută când venea vorba despre tata, în general —, Hadley știa că motivul sigur îl constituia o altă femeie.

Ea își făcuse planul să-l ia la întrebări pe tema asta în răstimpul vacanței la schi: să coboare din avion, să împungă aerul cu un deget acuzator în direcția lui și să-i ceară să răspundă de ce nu mai vine acasă. Dar când ajunsese la rampă ca să-și preia bagajul și-l găsisese acolo așteptând-o, îl văzuse arătând total schimbat, cu o barbă roșcată în discordanță cu culoarea închisă a părului, și un zâmbet atât de larg, încât aproape că-i putea vedea plombele. Trecuseră doar șase luni, dar în perioada aceasta el devenise aproape străin, și abia când se aplecase s-o îmbrățișeze îi redevenise cunoscut, cu mirosul lui de fum de țigară și after-shave, și timbrul răgușit al vocii șoptindu-i în ureche cât de dor îi fusese de ea. Și, din cine știe ce motiv, asta o făcuse să se simtă și mai rău. Până la urmă, nu schimbările sunt cele care-ți frâng inima: e atracția asta, a familiarității.

Așa că o apucase lașitatea și stătuse în aceste prime două zile să privească și să aștepte, încercând să-i descifreze trăsăturile feței ca pe liniile unei hărți, căutând indicii care să-i explice de ce se destrămase atât de brusc mica lor familie. Până atunci, el fusese profesor la un colegiu mediocru din Connecticut, așa că tentația unui angajament temporar la Oxford — care se lăuda cu unul dintre cele mai bune departamente din lume în privința literaturii — fusese irezistibilă. Numai că Hadley tocmai se pregătea să înceapă anul al doilea de liceu, iar mama nu putea să-și lase micul ei magazin de tapete pentru patru luni în cap, așa că se hotărâseră ca

ele să rămână pe loc până de Crăciun, când aveau să i se alătore în Anglia pentru două săptămâni de plimbări, după care să se întoarcă împreună acasă.

Ceea ce, desigur, nu se mai întâmplase.

La vremea aceea, mama anunțase simplu că s-a petrecut o schimbare în planuri și că-și vor petrece Crăciunul în casa bunicii lui Hadley, din Maine, în loc de Anglia. Hadley fusese cât pe ce să creadă că tatăl ei va fi acolo, ca să-i facă o surpriză, când vor ajunge, însă în Ajunul Crăciunului nu fuseseră acolo decât bunica și tataia, plus destule cadouri cât să confirme că toată lumea se străduia să suplinească altceva ce lipsea.

Până atunci, în mai multe zile, Hadley surprinsese câte puțin din convorbirile telefonice încărcate de tensiune dintre părinții ei, și auzise, prin gurile de ventilație din bătrâna lor casă, suspinele de plâns ale mamei, dar abia când se întorseră cu mașina acasă din Maine, mama ei o anunțase, până la urmă, că ea și tata se vor despărți, și că el va mai rămâne pentru încă un semestru la Oxford.

„La început, va fi o simplă despărțire”, zisese ea, și privirea îi alunecase de la drum spre scaunul pe care stătea Hadley, ca paralizată, absorbind veștile una peste alta, adăugând câte o idee pe rând la toate celelalte: mai întâi, *mama și tata divorțează*, după care, *tata nu se mai întoarce*.

„E un întreg ocean între voi”, remarcase ea, încet. „Dar cât de despărțiți ați putea fi, mai mult de-atât?”

„Legal”, îi răspunsese mama, suspinând. „Ne vom despărți și *legal*.”

„Dar nu trebuie să vă vedeți mai întâi? Înainte de a lua o asemenea hotărâre?”

„Of, draga mea”, îi zisese mama, luându-și mâna de pe volan ca s-o mângâie încetisor pe genunchi. „Cred că deja s-a hotărât.”

Și așa s-a făcut ca, după doar două luni de atunci, Hadley să se afle în baia apartamentului lor de hotel din Aspen, cu periuța de dinți în mână, ascultând cum plutește spre ea, din camera de alături, vocea tatii. Cu o clipă mai devreme, fusese convinsă că e mama, care sunase să vadă ce mai fac, și inima îi tresăltase la gândul acesta. Dar apoi îl auzise rostind un prenume — *Charlotte* — înainte de a coborî la loc tonul.

„Nu, e bine”, a zis el. „Doar că e la toaletă.”

Hadley se simțise deodată cuprinsă de frig din cap până-n picioare, întrebându-se când devenise tatăl ei genul de om care să numească baia „toaletă”, să vorbească la telefoanele din hoteluri cu femei străine, să-și ia fata într-o vacanță la schi, ca și cum ar fi avut o semnificație, ca și cum ar fi fost un legământ, după care să se întoarcă la noua lui viață de parcă nici măcar nu s-ar fi întâmplat ceva vreodată.

Se apropiase cu un pas de ușă, deși tălpile goale îi înghețau pe gresie.

„Știu”, zicea el acum, cu o voce delicată. „Și mie mi-e dor de tine, iubito.”

Normal, și-a zis atunci Hadley, închizând ochii. *Normal*.

Nu-i era de vreun folos faptul că avusese dreptate: când se mai întâmplase ca așa ceva să te facă să te simți mai bine? Simțise un mic sâmbure de resentiment prinzând rădăcini înăuntrul ei. Era ca un sâmbure de piersică, un ceva mic și dur și rău, de o amărăciune despre care era sigură că nu se va dizolva niciodată.

Se dăduse înapoi de lângă ușă, simțind că o strânge ceva de gât și că i se umflă pieptul. Privindu-se în oglindă, observase că i se aduna culoarea în obraji, iar peste ochi i se așternuse o pâclă de la căldura din mica încăpere. Își încleștase degetele de marginea chiuvetei, privind cum i se albesc articulațiile, forțându-se să aștepte până când termină el de vorbit la telefon.

„Ce-ai pățit?”, o întrebase tata, când în sfârșit a ieșit din baie, trecând drept pe lângă el fără să rostească o vorbă și apoi trântindu-se pe unul dintre paturi. „Te simți bine?”

„Perfect”, îi răspunsese, scurt, Hadley.

Numai că se întâmplase din nou și a doua zi.

În dimineața următoare, în timp ce coborau cu ascensorul spre holul de la recepție, deja încălziți pe sub straturile suprapuse ale echipamentului pentru schi, se produsese o zguduitură violentă, după care cabina se oprise brusc. Erau numai ei doi înăuntru, și după un schimb de priviri nedumerite, tata ridicase din umeri și întinsese mâna spre butonul pentru urgențe.

„Afurisitul ăsta de ascensor tâmpit!” bombănise el.

Hadley îl privise chiorâș.

„Vrei să spui: afurisitul ăsta de lift tâmpit?”

„Ce?”

„Nimic”, murmurase ea, după care se apucase să împungă butoanele la întâmplare, făcându-le să se lumineze unul după altul, în timp ce un tot mai acut sentiment de panică se amplifică în ea.